Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 25ης Ιανουαρίου 2017*

«Προδικαστική παραπομπή — Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις — Αμοιβαία αναγνώριση δικαστικών αποφάσεων — Απόφαση-πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ — Πεδίο εφαρμογής — Άρθρο 28 — Μεταβατική διάταξη — Έννοια της "εκδόσεως της αμετάκλητης αποφάσεως"»

Στην υπόθεση C-582/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το rechtbank Άμστερνταμ (πρωτοδικείο του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Νοεμβρίου 2015, στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας κατά του

Gerrit van Vemde

παρισταμένου του:

Openbaar Ministerie,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. da Cruz Vilaça, πρόεδρο τμήματος, A. Tizzano, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του πέμπτου τμήματος, M. Berger (εισηγήτρια), A. Borg Barthet και F. Biltgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 2016,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο G. van Vemde, εκπροσωπούμενος από τον P. Souren, advocaat,

— το Openbaar Ministerie, εκπροσωπούμενο από τον K. van der Schaft και την U. Weitzel,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman και B. Koopman, καθώς και από τον J. Langer,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον G. Eberhard,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

— η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον R. Troosters και την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Οκτωβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για τον σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2008, L 327, σ. 27).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας για την εκτέλεση, στις Κάτω Χώρες, στερητικής της ελευθερίας ποινής διάρκειας τριών ετών την οποία επέβαλε το hof van beroep Antwerpen (εφετείο Αμβέρσας, Βέλγιο) στον Gerrit van Vemde.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμοί», ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας απόφασης-πλαίσιο, νοούνται ως:

α) “καταδικαστική απόφαση”: η αμετάκλητη απόφαση ή διαταγή δικαστηρίου του κράτους έκδοσης, με την οποία επιβάλλεται ποινή κατά φυσικού προσώπου·

β) “ποινή”: οποιαδήποτε στερητική της ελευθερίας ποινή ή μέτρο που επισύρει στέρηση της ελευθερίας, τα οποία επεβλήθησαν από δικαστήριο στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας επί ποινικού αδικήματος για ορισμένο ή αόριστο χρονικό διάστημα·

γ) “κράτος έκδοσης”: το κράτος μέλος στο οποίο εξεδόθη η καταδικαστική απόφαση·

δ) “κράτος εκτέλεσης”: το κράτος μέλος στο οποίο διαβιβάζεται η καταδικαστική απόφαση, προκειμένου να αναγνωρισθεί και να εκτελεσθεί.»

4 Το άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Σκοπός και πεδίο εφαρμογής», προβλέπει τα εξής:

«1. Σκοπός της παρούσας απόφασης-πλαίσιο είναι η θέσπιση των κανόνων σύμφωνα με τους οποίους ένα κράτος μέλος, προκειμένου να διευκολύνει την κοινωνική επανένταξη του καταδίκου, αναγνωρίζει καταδικαστική απόφαση και εκτελεί την ποινή.

[…]

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο εφαρμόζεται μόνο στην αναγνώριση καταδικαστικών αποφάσεων και την εκτέλεση ποινών κατά την έννοια της απόφασης-πλαίσιο. […]

[…]»

5 Το άρθρο 28 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Μεταβατική διάταξη», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Αιτήσεις οι οποίες παραλαμβάνονται πριν τις 5 Δεκεμβρίου 2011, εξακολουθούν να διέπονται από τις ισχύουσες νομοθετικές πράξεις για τη μεταφορά καταδίκων. Αιτήσεις που παραλαμβάνονται μετά την ημερομηνία αυτή διέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν τα κράτη μέλη δυνάμει της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

2. Ωστόσο, κάθε κράτος μέλος δύναται, κατά τη στιγμή της υιοθέτησης της παρούσας απόφασης-πλαίσιο από το Συμβούλιο, να δηλώσει ότι, σε περιπτώσεις όπου η αμετάκλητη απόφαση έχει εκδοθεί πριν από την ημερομηνία την οποία προσδιορίζει, ως κράτος έκδοσης και εκτέλεσης, θα συνεχίσει να εφαρμόζει τις υπάρχουσες νομικές πράξεις περί μεταφοράς καταδίκων που ίσχυαν πριν από τις 5 Δεκεμβρίου 2011. Αν έχει γίνει τέτοια δήλωση, οι πράξεις αυτές θα εφαρμόζονται στις περιπτώσεις αυτές σε σχέση με όλα τα λοιπά κράτη μέλη ασχέτως εάν έχουν προβεί ή όχι στην αυτή δήλωση. Η εν λόγω ημερομηνία δεν μπορεί να είναι μεταγενέστερη της 5ης Δεκεμβρίου 2011. Η εν λόγω δήλωση δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Μπορεί να ανακληθεί ανά πάσα στιγμή.»

6 Βάσει του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών προέβη στην ακόλουθη δήλωση (ΕΕ 2009, L 265, σ. 41):

«Σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 2, οι Κάτω Χώρες δηλώνουν ότι, σε περιπτώσεις όπου η αμετάκλητη απόφαση έχει εκδοθεί πριν παρέλθει τριετία από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της απόφασης-πλαισίου, οι Κάτω Χώρες, ως κράτος έκδοσης και εκτέλεσης, θα συνεχίσ[ουν] να εφαρμόζ[ουν] τις υπάρχουσες νομικές πράξεις περί μεταφοράς καταδίκων που ίσχυαν πριν από την έκδοση της παρούσας απόφασης-πλαισίου.»

Το ολλανδικό δίκαιο

7 Το άρθρο 2:11 του Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (νόμου για την αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση στερητικών της ελευθερίας κυρώσεων ανεξαρτήτως της αναστολής τους, στο εξής: WETS), ο οποίος θέτει σε εφαρμογή την απόφαση-πλαίσιο 2008/909, προβλέπει τα εξής:

«1. [Ο] Υπουργός [Ασφάλειας και Δικαιοσύνης] διαβιβάζει τη δικαστική απόφαση […] στον γενικό εισαγγελέα εφετών.

2. Ο γενικός εισαγγελέας υποβάλλει άμεσα τη δικαστική απόφαση […] στο ειδικό τμήμα του εφετείου του Arnhem-Leeuwarden [(Κάτω Χώρες)] […]».

8 Δυνάμει του άρθρου 2:12 του WETS, ο Υπουργός Ασφάλειας και Δικαιοσύνης αποφασίζει για την αναγνώριση δικαστικής αποφάσεως άλλου κράτους μέλους λαμβάνοντας υπόψη την εκτίμηση του ειδικού τμήματος του εφετείου του Arnhem-Leeuwarden.

9 Το άρθρο 5:2 του WETS ορίζει τα εξής:

«1. Ο [WETS] αντικαθιστά τον Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen [(νόμο περί μεταφοράς της εκτελέσεως ποινικών αποφάσεων)] στις σχέσεις με τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

[…]

3. Ο [WETS] δεν εφαρμόζεται στις δικαστικές αποφάσεις […] που κατέστησαν αμετάκλητες πριν από τις 5 Δεκεμβρίου 2011.

[…]»

10 Το άρθρο 2 του νόμου περί μεταφοράς της εκτελέσεως ποινικών αποφάσεων ορίζει ότι «[η] εκτέλεση στις Κάτω Χώρες αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων λαμβάνει χώρα μόνον βάσει διεθνούς συμβάσεως».

11 Το άρθρο 31, παράγραφος 1, του προμνησθέντος νόμου προβλέπει ότι, «[ό]ταν δέχεται την εκτέλεση της αλλοδαπής δικαστικής αποφάσεως, το [rechtbank Amsterdam (πρωτοδικείο του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες)] χορηγεί την άδεια και, τηρώντας τη διεθνή σύμβαση που τυγχάνει εφαρμογής, επιβάλλει την ποινή ή το μέτρο που προβλέπεται για το αντίστοιχο αδίκημα στο ολλανδικό δίκαιο».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

12 Το πρόσωπο το οποίο αφορά η κύρια δίκη, ο G. van Vemde, συνελήφθη στις Κάτω Χώρες, στις 27 Οκτωβρίου 2009, βάσει εκδοθέντος από τις βελγικές δικαστικές αρχές ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως για τους σκοπούς ποινικής διώξεως στο Βέλγιο. Μετά την παράδοσή του στις ανωτέρω αρχές, το εν λόγω πρόσωπο ετέθη υπό κράτηση στο Βέλγιο και ακολούθως αφέθηκε ελεύθερος με την καταβολή εγγυήσεως στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας κινηθείσας στο κράτος αυτό. Επέστρεψε, εντούτοις, στις Κάτω Χώρες με ίδια μέσα, προτού εκδοθεί απόφαση.

13 Με απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2011, το hof van beroep Antwerpen (εφετείο Αμβέρσας) καταδίκασε τον G. van Vemde σε στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας τριών ετών. Η απόφαση αυτή κατέστη αμετάκλητη στις 6 Δεκεμβρίου 2011 κατόπιν αποφάσεως του Hof van Cassatie (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Βέλγιο) της ίδιας ημερομηνίας, με την οποία το τελευταίο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως που είχε ασκηθεί κατά της προμνησθείσας αποφάσεως.

14 Στις 23 Ιουλίου 2013, οι βελγικές αρχές ζήτησαν από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών να αναλάβει την εκτέλεση της στερητικής της ελευθερίας ποινής που επέβαλε το hof van beroep Antwerpen (εφετείο Αμβέρσας). Με την από 10 Οκτωβρίου 2013 αίτηση, ο εισαγγελέας (Βέλγιο) ζήτησε από το αιτούν δικαστήριο να επιτρέψει την εκτέλεση της ποινής αυτής.

15 Επιληφθέν της ανωτέρω αιτήσεως, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται κατά πόσον στην υπόθεση της κύριας δίκης πρέπει να εφαρμοστούν οι εθνικές διατάξεις που θέτουν σε εφαρμογή την απόφαση-πλαίσιο 2008/909, δηλαδή ο WETS.

16 Κατά το αιτούν δικαστήριο, στο ανωτέρω ερώτημα προσήκει εκ πρώτης όψεως καταφατική απάντηση, εφόσον από το άρθρο 5:2, παράγραφος 3, του WETS προκύπτει ότι ο νόμος αυτός εφαρμόζεται στις δικαστικές αποφάσεις που κατέστησαν αμετάκλητες από τις 5 Δεκεμβρίου 2011, εν προκειμένω δε η απόφαση του hof van beroep Antwerpen (εφετείου Αμβέρσας) κατέστη αμετάκλητη μετά την ημερομηνία αυτή, ήτοι στις 6 Δεκεμβρίου 2011.

17 Το αιτούν δικαστήριο διατηρεί, ωστόσο, αμφιβολίες ως προς την ερμηνεία του νόμου αυτού υπό το πρίσμα του άρθρου 28 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909.

18 Το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει συναφώς ότι μολονότι, βάσει του άρθρου 28, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, οι παραληφθείσες μετά τις 5 Δεκεμβρίου 2011 αιτήσεις για την αναγνώριση αποφάσεως και την εκτέλεση ποινής διέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν τα κράτη μέλη σε εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το άρθρο 28, παράγραφος 2, της τελευταίας προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι κάθε κράτος μέλος είχε τη δυνατότητα να δηλώσει ότι, όσον

αφορά αμετάκλητες αποφάσεις που είχαν «εκδοθεί» πριν από την ημερομηνία την οποία προσδιορίζει το ίδιο αυτό κράτος, θα συνέχιζε να εφαρμόζει τις νομικές πράξεις που ίσχυαν πριν από την ημερομηνία αυτή. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών προέβη σε τέτοια δήλωση.

19 Κατά το αιτούν δικαστήριο, στην περίπτωση που το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 έχει την έννοια ότι αφορά τις αποφάσεις που εκδόθηκαν πριν από την ημερομηνία που προσδιορίζει το κράτος μέλος, ανεξαρτήτως του χρονικού σημείου που κατέστησαν αμετάκλητες, ο μεταβατικός κανόνας του άρθρου 5:2, παράγραφος 3, του WETS θα έπρεπε να ερμηνευθεί, βάσει της αρχής της σύμφωνης ερμηνείας, υπό την έννοια ότι αποκλείει την εφαρμογή του WETS στις δικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν πριν από τις 5 Δεκεμβρίου 2011. Τούτο θα συνεπαγόταν, όσον αφορά την κύρια δίκη, ότι ο WETS δεν θα ήταν εφαρμοστέος στην υπόθεση της κύριας δίκης, διότι η απόφαση του hof van beroep Antwerpen (εφετείου Αμβέρσας) εκδόθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2011, και ότι το αιτούν δικαστήριο θα ήταν, συνεπώς, αρμόδιο να αποφανθεί επί της αιτήσεως των βελγικών αρχών.

20 Εάν, αντιθέτως, το άρθρο 28, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου έχει την έννοια ότι αφορά τις αποφάσεις που κατέστησαν αμετάκλητες πριν από την ημερομηνία που προσδιορίζουν τα κράτη μέλη, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, βάσει των διατάξεων του WETS, δεν θα είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της προμνησθείσας αιτήσεως.

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, το recthbank Amsterdam (πρωτοδικείο του Άμστερνταμ) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει το άρθρο 28, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, της [αποφάσεως-πλαισίου] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η κατά το άρθρο αυτό δήλωση δύναται να αφορά μόνον αποφάσεις οι οποίες εκδόθηκαν πριν από τις 5 Δεκεμβρίου 2011, ανεξάρτητα από την ημερομηνία κατά την οποία οι αποφάσεις αυτές κατέστησαν αμετάκλητες, ή η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η δήλωση δύναται να αφορά μόνον αποφάσεις που κατέστησαν αμετάκλητες πριν από τις 5 Δεκεμβρίου 2011;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

22 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί κατά πόσον το άρθρο 28, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 έχει την έννοια ότι αφορά τις αποφάσεις που εκδόθηκαν πριν από την ημερομηνία που προσδιόρισε το οικείο κράτος μέλος, η οποία δεν μπορεί να είναι μεταγενέστερη της 5ης Δεκεμβρίου 2011, ή κατά πόσον έχει την έννοια ότι αφορά μόνον τις αποφάσεις που κατέστησαν αμετάκλητες πριν από την προμνησθείσα ημερομηνία.

23 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ως άνω ερώτημα, πρέπει, κατ' αρχάς, να υπομνησθεί ότι το άρθρο 1, στοιχείο α', της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 ορίζει ως «καταδικαστική απόφαση» την εκδοθείσα από δικαστήριο του κράτους εκδόσεως αμετάκλητη απόφαση, με την οποία επιβάλλεται ποινή κατά φυσικού προσώπου. Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, σκοπός της είναι η θέσπιση των κανόνων σύμφωνα με τους οποίους ένα κράτος μέλος αναγνωρίζει καταδικαστική απόφαση και εκτελεί την ποινή, προκειμένου να διευκολύνει την κοινωνική επανένταξη του καταδίκου. Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 3, η απόφαση-πλαίσιο αυτή εφαρμόζεται μόνον στην αναγνώριση καταδικαστικών αποφάσεων και την εκτέλεση ποινών κατά την έννοια της ίδιας της αποφάσεως-πλαισίου.

24 Κατά συνέπεια, το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 περιορίζεται μόνον στις αποφάσεις που κατέστησαν αμετάκλητες ενόψει της αναγνωρίσεως και της εκτελέσεώς τους από το κράτος εκτελέσεως, εξαιρουμένων των αποφάσεων κατά των οποίων έχει ασκηθεί ένδικο μέσο,

όπως, όσον αφορά την κύρια δίκη, της από 28 Φεβρουαρίου 2011 αποφάσεως του hof van beroep Antwerpen (εφετείου Αμβέρσας), κατά της οποίας είχε ασκηθεί αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Hof van Cassatie (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου) και η οποία κατέστη αμετάκλητη όταν το τελευταίο δικαστήριο απέρριψε την εν λόγω αίτηση αναιρέσεως στις 6 Δεκεμβρίου2011.

25 Εν συνεχεία, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από τις επιταγές τόσο της ενιαίας εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης όσο και της αρχής της ισότητας προκύπτει ότι το γράμμα διατάξεως του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχει ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του περιεχομένου της πρέπει κανονικά να ερμηνεύεται, σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, κατά τρόπο αυτοτελή και ενιαίο (απόφαση της 28ης Ιουλίου 2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Το άρθρο 1, στοιχείο α′, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, το οποίο ορίζει την «καταδικαστική απόφαση» ως αμετάκλητη απόφαση, δεν περιέχει παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών, με αποτέλεσμα να πρέπει να γίνει δεκτό ότι η έννοια αυτή αποτελεί αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης και πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο ενιαίο εντός της τελευταίας. Για τον σκοπό αυτό, πρέπει να ληφθούν ταυτόχρονα υπόψη το γράμμα της διατάξεως αυτής, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και ο σκοπός των ρυθμίσεων των οποίων αποτελεί μέρος (βλ., συναφώς, απόφαση της 28ης Ιουλίου 2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, σκέψη 37).

27 Συναφώς, παρότι το γράμμα του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 δεν είναι απολύτως σαφές, η περιεχόμενη στη διάταξη αυτή αναφορά σε «αμετάκλητη απόφαση» συνηγορεί μάλλον υπέρ της ερμηνείας ότι η προμνησθείσα διάταξη αφορά την τελευταία απόφαση η οποία εκδίδεται στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας και καθιστά αμετάκλητη την ποινή που επιβλήθηκε στον καταδικασθέντα. Η ως άνω ερμηνεία επιρρωννύεται από τον περιεχόμενο στο άρθρο 1, στοιχείο α′, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου ορισμό της «καταδικαστικής αποφάσεως». Συναφώς, το γεγονός ότι τόσο το προμνησθέν άρθρο όσο και το άρθρο 28, παράγραφος 2, κάνουν λόγο περί του «αμετάκλητου» χαρακτήρα της οικείας αποφάσεως υπογραμμίζει την ιδιαίτερη σημασία που αποδίδεται, για τους σκοπούς της εφαρμογής της τελευταίας αυτής διατάξεως, στον απρόσβλητο χαρακτήρα της εν λόγω αποφάσεως και, κατά συνέπεια, στην ημερομηνία κατά την οποία επέρχεται ο χαρακτήρας αυτός.

28 Επιπροσθέτως, δεδομένου ότι οι περιεχόμενες στο άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 έννοιες της «αποφάσεως» και της «εκδόσεως» της αποφάσεως αυτής πρέπει να τυγχάνουν αυτοτελούς και ενιαίας ερμηνείας εντός της Ένωσης, το περιεχόμενο των εννοιών αυτών, καθώς και, κατά συνέπεια, της διατάξεως αυτής δεν είναι δυνατόν να εξαρτάται από την εσωτερική ποινική διαδικασία του κράτους εκδόσεως ούτε από εκείνη του κράτους εκτελέσεως.

29 Κατά συνέπεια, πρέπει να αποκλεισθεί τυχόν ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 υπό την έννοια ότι η εφαρμογή του εξαρτάται από την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση θεωρείται ότι «έχει εκδοθεί» σύμφωνα με το οικείο εθνικό δίκαιο, ανεξαρτήτως του χρόνου που κατέστη αμετάκλητη.

30 Τέλος, όσον αφορά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και τον σκοπό που επιδιώκει η ρύθμιση της οποίας αποτελεί τμήμα η επίμαχη στην κύρια δίκη διάταξη, πρέπει να υπομνησθεί, όπως κατ' ουσίαν επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 45 έως 48 των προτάσεών του, ότι το άρθρο 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 συνιστά εξαίρεση από το γενικό σύστημα που καθιερώνει το άρθρο 28, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο προβλέπει ότι οι αιτήσεις για την αναγνώριση καταδικαστικής αποφάσεως και την εκτέλεση ποινής, οι οποίες παραλαμβάνονται μετά τις 5 Δεκεμβρίου 2011, διέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν τα κράτη μέλη σε εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Η πρώτη εκ των ανωτέρω διατάξεων πρέπει, ως εξαίρεση από το γενικό αυτό σύστημα, να τύχει συσταλτικής ερμηνείας.

31 Περιορίζοντας τον αριθμό των περιπτώσεων που εξακολουθούν να διέπονται από τις νομοθετικές πράξεις που ίσχυαν πριν από τη θέση σε ισχύ της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, και αυξάνοντας, συνεπώς, εκείνον των περιπτώσεων που ενδέχεται να διέπονται από τους κανόνες που θεσπίζουν τα κράτη μέλη σε εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, η συσταλτική ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 2, της τελευταίας, κατά την οποία η διάταξη αυτή αφορά μόνον τις καταδικαστικές αποφάσεις που κατέστησαν αμετάκλητες το αργότερο στις 5 Δεκεμβρίου 2011, εγγυάται κατά τον καλύτερο τρόπο τον σκοπό που η ίδια η απόφαση-πλαίσιο επιδιώκει. Ο σκοπός αυτός συνίσταται, όπως προκύπτει από το άρθρο 3, παράγραφος 1, αυτής, στο να δοθεί στα κράτη μέλη η δυνατότητα να αναγνωρίζουν καταδικαστικές αποφάσεις και να εκτελούν τις ποινές που οι τελευταίες επισύρουν, προκειμένου να διευκολυνθεί η κοινωνική επανένταξη των καταδίκων.

32 Επιπλέον, η Αυστριακή Κυβέρνηση και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έθεσαν ζήτημα κύρους της δηλώσεως στην οποία προέβη το Βασίλειο των Κάτω Χωρών βάσει του άρθρου 28, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, δεδομένης της χρονικής στιγμής που πραγματοποιήθηκε η δήλωση αυτή. Λαμβανομένης υπόψη της ερμηνείας που προκρίθηκε στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως, το ζήτημα αυτό έχει ωστόσο υποθετικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι οι εσωτερικές διατάξεις των Κάτω Χωρών που θέτουν σε εφαρμογή την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο τυγχάνουν, σε κάθε περίπτωση, εφαρμογής στην υπόθεση της κύριας δίκης. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι απαραίτητο να λάβει το Δικαστήριο θέση επ' αυτού.

33 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 28, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 έχει την έννοια ότι αφορά μόνον τις αποφάσεις που κατέστησαν αμετάκλητες πριν από την ημερομηνία που προσδιόρισε το οικείο κράτος μέλος.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 28, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για τον σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, έχει την έννοια ότι αφορά μόνον τις αποφάσεις που κατέστησαν αμετάκλητες πριν από την ημερομηνία που προσδιόρισε το οικείο κράτος μέλος.

(υπογραφές)